

GYÖNYÖRÚ VEDRUSZ ÜNNEPEK

Bizonyos mértékig abból is meg tudjuk ítélni a védikus kultúra milyenségét, ami némely ünnepekben egészen mind a mai napig megmaradt. Ezek a nép körében még ma is a legközkedveltebbek és legnépszerűbbek maradtak, jóllehet az eredeti folyamatokból már csak bizonyos elemek maradtak meg.. Mely ünnepek ezek? Az Újév, a Farsang és a Pünkösöd. A sok közül itt most csak a legismertebb példát említem. A legnagyobb változást a Pünkösöd megülése szenvedte el.

Ez az ünnep június elején van. Ahogy azt Önök is tudják, manapság az emberek Pünkösdkor elzarándokolnak a temetőbe, hozzátartozóik sírjához.

Ahogy oda kiérnek, rendbe teszik, megjavítgatják azt. Nagyon sokan visznek magukkal inni is, iszogatnak a sírok mellett, majd hagynak az eltávozott számára is egy pohárkát egy kis kenyérdarabát. Beszélgetnek közben és az elhalálozottra emlékeznek. Sokan úgy vélik, hogy fontos egy picit sírdogálni is. Hogy e teljes egészében pogány ünnep komoly változásokon ment át, annak bizonyítékaul, szolgál a következő is:

A védikus időkben, majd később a pogányságban sem volt egyetlen gyászról vagy bánatról szóló ünnep sem. Minden ünnep pozitív energiatöltést adott az embereknek, a fiataloknak az ősök tudását örökítette át.

A védikus időkben a halottakra való megemlékezés napja is jelentősen különbözött a mostanitól.

Nem jártak a temetőbe, nem sírdogáltak az elhunytak

sírja fölött.

A védikus időkben temetők egyáltalán nem is léteztek. Az elhunytakat a családi birtokokon temették el, még a sír helyét sem takarták le lapokkal, nem emeltek felé sírboltot. Egy kisebb dombocsát hagytak e helyen. Idővel ez is eltűnt.

A vedrusszok úgy hitték, hogy a legjobb emlék az emberről az, amit maga még életében tett.

A természet ismerete, az emberi gondolatok erejének az ismerete a vedrusszokat arra a következtetésre vezette, hogy ha a rokonok gondolatban halált fognak modellezni, akkor gondolataik nem teszik majd lehetővé az eltávozott léleknek, hogy testet öltjön.

Az elődökre való megemlékezés napján, hajnalban, a korban legrégebb birtokon összejött a nagy család, nemzetség minden tagja. Ezek jelenlétében a legidősebb - általában a nagypapa vagy a dédpapa - a fiatalabb nemzedékhez, a gyermekekhez lépett. Velük kezdett társalogni, például ekképpen:

- Amikor édesapád olyan idős volt, mint most te - mondta a nagypapa, s hatéves körüli unokájához fordult - ím, egy ilyen pici csemetét ültetett el. Teltek, múltak az évek, és lám, ily nagy, már gyümöcsöző almafává nőtte ki magát - a nagypapa unokáját az almafához vezette, maga is megérintette a fát és az unoka is megsimogatta azt.

Majd a nagypapa más ültetvényekhez lépett és arról mesélt, ki ültette őket. A család minden tagja segédkezhetett emlékezéseivel, vidám történetek mesélésével, vagy beszélhetett arról is, milyen érzéseket élt meg magában.

Végül a család, a nemzetség tagjai eljutottak a legfőbb fához - a családfához - cédrushoz vagy tölgyhöz.

- íme, e fát - folytatta elbeszélését a nemzetség rangidős tagja - az én dédpapám dédapja ültette.

Majd közös eszme-futtatás következett: vajon miért éppen ilyen fajtára esett választása és miért éppen e helyre

ültette, miért nem inkább jobbra vagy balra? Voltak, akik kérdéseket tettek fel, míg mások e kérdésekre választ adtak. Olykor vitára került sor. Gyakran megesett, hogy a vita hevében valamely gyermek hirtelen - anélkül hogy maga is észre vette volna - ilyen furcsákat mondott: „Hát, hogyhogy nem értitek! Azért ültettem ezt a fát éppen ide, mert...”

A nemzetség felnőtt tagjai azonnal megértették, gyermekük e régi ősök lelkét őrzi magában, annak érzéseit és tudását. S büszkéek is voltak rá, hogy ősök lelke tovább nem bolyong már a Világmindenség térségeiben. Nem hullott szét parányi darabokra, hanem a tökéletességben tovább él, éli az öröklét életét.

A pogányságot, még inkább a védizmust, nehéz vallásnak nevezni. Helyesebben inkább azt mondhatnánk - „az élet képének a kultúrája”. Egy nagyon magas szellemiségi fokon élő civilizáció nagy kultúrája.

E civilizációnak nem kellett Istenben hinnie.

E civilizáció emberei tudták Istent.

E civilizáció emberei társalogtak Istennel, ismerték a Teremtő gondolatait.

E civilizáció emberei tudták a növényke, a parányi légy és a bolygók rendeltetését.

E civilizáció emberei ma is a lelkünkben nyugosznak. Kétségtelenül fel fognak ébredni. Vidám, életörömmel élő, gyönyörű bolygó építői a vedrusszok - Isten gyermekei.

Amint ez köztudott, a XVI. században a keresztények eléggé erőszakos módon kezdték saját ideológiájukat Japánban terjeszteni. Ám Tonugava Ieiaszu, az akkori japán uralkodó, miután megfigyelte a keresztény misszionáriusok tevékenységének az eredményeit, betiltotta a kereszténységet.

Japán még ma is olyan ország, amely nemzeti vallásával a „sintoizmussal” a legközelebb áll a pogánysághoz.

Na és? A japánok életmódja rettentő, civilizálatlan?

Éppen ilyennek tűntetik fel a pogány időszak emberének az életét. Hazugság! Minden éppen ellenkezőleg van!

Sok japán ír verseket, kíméletes a természethez. Éppen a japán ikebanát csodálja az egész világ. De hiszen e választékos művészetnek Japánban nem csak a hivatásos művészek és filozófusok hódolnak. Ikebanát láthat az ember majdnem minden japán otthonban. A japánoknak különös kapcsolata van a gyermekekhez. A felnőttek minden lehetőséget megragadnak, hogy teljes szabadságot biztosítsanak nekik.

Az embernek az a benyomása, hogy költők, művészek mind egy szálig... De a japán technológia megelőzi még a legfejlettebb országokét is. Nehéz felvenni velük a versenyt az elektronikában is, a gépkocsigyártásban is. Ha olyan mai pogány országról beszélünk, mint amilyen Japán, akkor csupán a pogányság elemeiről beszélhetünk. Akkor vajon milyen típusú lehetett az ember, amikor a pogány kultúra még a maga teljességében létezett?

Egy biztosan világos: tudása szintjével, szellemisé- gével jelentősen túlszárnyalta a jelenkori ember típusát. Valakinek azonban nagyon fontos volt elbutítani bennünket, elhítelve velünk éppen az ellenkezőjét.

Japán - nem kivétel és nem is az egyedüli példa. Az évezredek mélye megőrizte az olyan költőzsenik, gondolkodók és tudósok neveit, mint Arhimédész, Szókratész, Demokritosz, Herakleitosz, Platón vagy Arisztotelész. Mind kétszáz-hatszáz évvel Krisztus születése előtt éltek. Hol? Görögországban - az akkori szintén pogány országban.

Japán, Görögország, Róma, Egyiptom, az ősi épületeik, antik művészetük, ünnepeik és hagyományaik még ma is e népek kultúrájának a szintjéről tanúskodnak.

S vajon mit tudnak felhozni a mi történéseink ugyanazon időszak ősi Oroszországról?

Hogyan lehetne látható bizonyítékokat találni arra, hogy a védikus Oroszországban művészek, költők, híres

harcosok éltek, akik ugyan soha senkit sem támadtak meg, mégis csodálatosan bántak a fegyverekkel?

Ezt mondtam Anasztáziának:

- Ha nem találunk látható bizonyítékokat a védikus Oroszország kultúrájára, senki sem fog benne hinni. Elbeszéléseidet majd csak legendáknak fogják tekinteni. Szépeknek, persze, szépeknek, de csak legendáknak. A történészek munkáiban, ahogy arról magam is meggyőződhettem, értelmetlen keresni. Csak te maradtál egyedül! Tudnál te, Anasztázia, világos, látható bizonyítékokat felmutatni?

- Tudok. Igen! Hiszen rengeteg bizonyíték létezik.

- Akkor mondd meg, hol kell végezni ásatásokat!

- Miért kellene ásatásokat végezni? A vedrusszok kultúrájának a bizonyítéka a rengeteg lakóház.

- Miféle lakóház? Mire gondolsz?

- Figyeld meg, Vlagyimir, a mai házakat, amelyeket építenek és hasonlítsd őket össze azokkal, amelyeket abban a faluban építettek, ahol most te is laksz! E faluban majdnem minden régi házat fafaragások díszítenek. De láttál még régibb házakat is, amikor a szuzdali városi múzeumban voltál.

- Igen, tényleg, ezeket mind még mivesebb faragások díszítenek. Sőt, nem csak a házakat, hanem az összes kaput, bejáratot is. Olyanok, mint a művészeti alkotások.

- Ez azt jelenti, hogy minél mélyebbre hatolsz országod népének a múltjába, annál szebbek voltak az emberi hajlékok.

A múzeumban láthatsz még gyönyörű faragással díszített fonókerekeket, fából készült poharakat és más kellékeket is, amelyeket lakóhelyeiken az emberek háromszáz, ötszáz évvel ezelőtt használtak. Ahogy azt magad is láthatod, Vlagyimir, úgy, ahogy visszafelé haladsz a századokban, úgy nő a mesterek művészete.

A világ egyetlen országában sem látható a századok

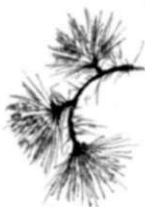
folyamán a népi alkotások ilyen tömeges megjelenése. Figyeld meg, Vlagyimir, nem egy-egy művésztől van itt szó, aki a gazdag nagyurak megrendeléseire dolgozott, hanem kimondottan az egész népről! Te magad ítéld meg, hogy így van-e, amikor majd a múzeumban egy közönséges guzsalyt látsz! Nem a cár, a cárné vagy valamilyen nagyúr személyes tárgyát látod! Olyan tárgyat látsz, amely bármelyik házban jelen volt. Szeretettel, csipkemintázatú fafaragásokkal ékesítették a házakat mind, beleértve a kerítéseket, de kifaragtak minden egyes az otthonokban használatos tárgyat is, a ruhákat pedig kihímezték. Mindezt nem speciális művész-mesteremberek készítették, hiszen az ilyenek megszámlálhatatlan tömegére lett volna szükség. Ezt önállóan maga végezte minden egyes vedrussz család.

Az egész nép művészetekkel foglalkozott. S mindez arról tanúskodik, hogy az egész nép bőségben élt. Hogy sok időt fordíthassanak az alkotásra, ahhoz általában elegendő idő kell. Nem mondanak igazat történéseitek, amikor azt állítják, hogy a múltban az emberek napestig csak a földjükön gürcöltek. Ha ez így lett volna, akkor az alkotásra nem jutott volna annyi idő. De nekik idejük volt. Ami pedig a fegyverforgatást illeti, magad ítéld meg abból, hogy ha a fejszével, vésővel olyan gyönyörű lakóházakat tudtak létrehozni, akkor, minden bizonnyal, úgy használták azt is, mint festőművész az ecsetet.

Tudod, milyen szórakoztató versenyt találtak ki Pünkösdre? Két hatalmas gerendát állítottak három méterre egymástól a földre. A gerendákhoz két versenyző lépett. Mindegyikük mindkét kezében fejszét tartott. Szemüket bekötötték. Két kézzel, két fejszével dolgoztak egyszerre, s azon versenyeztek, ki vágja alá gyorsabban a gerendát. De mindez még nem minden! Úgy kellett azt alávágniuk, hogy a gerenda pontosan a mellette állóra dőljön és azt ki is döntse.

JELENTŐSÉGTELJES KÖNYVEK

Egyszer megkérdeztem Anasztázia nagypapáját, hogy olvasott-e már valamilyen spirituális vagy tudományos könyveket. A kérdésre nagyon különös választ adott:

- Az, hogy egy könyvet ténylegesen is a kezembe vettem volna, lapjait forgattam és olvastam volna a könyvbe írott szavakat, csak egyetlenegyszer adódott. De mindenről tudok, ami a jelentőségteljes könyvekben le van írva.

- Honnan? És mi az, hogy jelentőségteljes könyvek? Ha vannak jelentőségteljesek, akkor ez azt jelenti, hogy léteznek nem jelentőségteljesek is?

- Léteznek. De hát, minek kell neked ezen törnöd a fejed?

- Hogyhogy minek? Egy kultúrált, intelligens embernek kötelessége olvasottnak lennie. Amikor az olvasótalálkozón fellépek, van, amikor megkérdeznek, olvastam-e ezt vagy amazt a könyvet. Én, pedig bizony életem során nem sok könyvet olvastam. Hát, ezért szeretném tudni, milyen könyveket kell mindenekelőtt olvasni. Hogy az ember mindent elolvasson, egyetlen élet biztosan nem is elegendő, még akkor sem, ha reggeltől estig csakis olvasással foglalkozna. Nos, hát ezért tudnom kell, mi az, hogy jelentőségteljes könyvek, hogy ne nézzek ki teljesen műveletlennek.

- Tudod, Vlagyimir, amikor majd az olvasótalálkozón megkérdeznek, milyen könyveket olvastál, mondd azt, hogy ismered az összes könyvet.

- Így válaszolni, ha nem olvastam el az összes könyvet,

nem lehet. Arról is megkérdezhetnek, amiről könyvében egy bizonyos szerző írt. Ha viszont a könyvét még kezemben sem tartottam, akkor erre én bizony válaszolni nem tudok.

- Válaszold egyszerűen ezt: „Ez a szerző semmi lényegeset nem mondott.” Bizonyítsa be ennek az ellenkezőjét az, aki e bizonyos könyvről kérdezett. Tudod, Vlagyimir, könyvekből - mennyiségüket tekintve -, úgy tűnik, rengeteg van. Olyanok azonban, melyek jelentőséggel is bírnak, még tíz sem akad.

- De hát, hogy lehet meghatározni a könyvek jelentőségét?

- Osztályozó segítségével.

- Tudna nekem egy ilyen osztályozót adni? Legalább egy időre?

- Hogyne! Neked is és az olvasóidnak is. A lényeg abban van, hogy a könyvek jelentőségének az osztályozója az emberek életének a képe.

- Mi az, hogy az emberek életének a képe? Hogy jön ez ide?

- A Föld különböző táján emberek élnek. Az emberi társadalmakat az országok eltérő jellemzői alakítják ki. A különböző országok népeinek kultúrája eltér egymástól. Különbözik életük képe is, életkoruk is. Az egyes nemzetek kultúrája alakul többek között egy jelentőségteljes könyv hatására is. Rendszerint olyan könyv hatására, amely képes kialakítani az adott nép filozófiáját, vallása típusát, s ennek következtében életének képét is.

Például Kínában fontosnak tartják Konfucius tanítását. Kínában az ókortól fogva egy jellegzetes világkép kezdett kialakulni, röviden szólva, ez a kép úgy ábrázolja a világot, mint egy egységes, élő rendszert.

E kozmikus rendszer részét képezik a „jinról” és a „jangról” szóló elképzelések. Ha a kínai nép életének a képe érdekel téged, ha benne látod a modellt, melyet az

egész emberiség elé lehetne állítani, akkor olvasd el azt a könyvet, amelyet Konfucius írt. Ha a japánok világról szóló elképzelése és életük vívmányai érdekelnek, akkor olvasd el azt a könyvet, amely ezen ország hagyományos vallásáról szól - a sintoizmusról.

Ha úgy találod, hogy a legboldogabb emberek a keresztény világban élnek, akkor olvasd a Bibliát. A jelentőségteljes könyvek olyan könyvek, amelyek az emberi társadalom bizonyos részének ilyen vagy olyan életképét, életmódját alakítják ki.

- Igen, persze, de a kereszténységen belül a Biblia mellett még rengeteg más szellemiséggel foglalkozó irodalom van.

- Igen, rengeteg. De új - nincs bennük egyáltalán semmi. Rendszerint minden egyes jelentőségteljes könyvben van egy-két alapgondolat vagy filozófiai következtetés. Minden további, e témáról íródott összes könyv ezt a gondolatot csupán egyszerűen ismétli és világnézetedhez semmi újat sem ad.

Vegyük például a Bibliát. Egyik alapvető gondolata az, hogy Istent imádni kell, illetve parancsait teljesíteni. Ennek hatására számtalan olyan könyv íródik, amelyek arról szólnak, hogyan lehet ezt még jobban tenni. Vannak könyvek, amelyekben az áll, hogy feltétlenül két ujjunkkal kell keresztet vetnünk, mások azt mondják, hárommal. Százával mutatnak be példákat az imádatra, amelyeket életük során azok gyűjtöttek össze, akik az imádat szószólói. Egyesek az imádás módjai miatt folytatott háborúkról, vitákról tudósítanak. Mások arról, hogy külső alakjukat tekintve milyen templomokat jobb építeni.

Az emberek elmerülnek e vitákban, ezért elveszítik képességüket arra, hogy meghatározzák az alapgondolatot.

Megszűnnek azt összehasonlítani más gondolatokkal, így adódik - mivel rengeteg mindig ugyanarról

szóló könyvet olvasnak -, nem jutnak új információhoz, csupán saját analitikai képességeiket fékezik. Sőt, nem is igyekeznek meghatározni már, hogy Isten ténylegesen is azt akarja-e az embertől, hogy imádja őt. Vagy az is lehet talán, hogy valami egészen mást akar tőle.

Hát látod: két ezer év alatt százával jelentek meg a „szellemi” könyvek, amelyek voltaképpen mind egy és ugyanarról szólnak.

Az, hogy megjelent egy új, megindokolt gondolat Isten és az ember kölcsönös kapcsolatában, azt jelenti, hogy a kétezer év alatt először jelent meg egy új jelentőségteljes könyv. Amikor megjelent, a jelentőségteljes kategóriából átlépett a történelmieket közé.

- Új, jelentőségteljes könyvről beszél? Mi a címe?

- „A Teremtés”. Új gondolatok vannak benne. És azok meg is vannak indokolva. A könyv fő gondolata világosan és megindokolva mondja el, mit akar Isten az embertől, miben van az ember rendeltetése...Te e könyvet Anasztázia szavaiból írtad, és emlékezz vissza, Vlagyimir, mit válaszolt Isten a kozmikus lényeknek, amikor feltették neki a kérdést: „Mit óhajtasz ily hevesen?... s Ő válaszul, meggyőződve vágyában imigyen szólott: „Együttes Teremtést és mindenki számára örömet annak szemlélésében!”

- De hol vannak a bizonyítékok arra, hogy e mondat éppen Isten óhaját fejezi ki?

- Mindenhol. Magában a mondatban is. Az emberi szívben és lélekben. A gondolkodás logikájában. Te magad ítéld meg! Ha alapul azt veszed, hogy Isten teremtette meg a Földet és az embert is, akkor ebből az következik, hogy Istennek a Teremtésből fakadó érzései megegyeznek az ember érzéseivel - O gyermekei szülője. Bármelyik szerető szülő azt fogja óhajítani, hogy együtt teremtsen gyermekeivel.

A mondat második része arról szól, hogy Isten milyen módon óhajít teremteni: „...És mindenki számára örömet

annak szemlélésében." Nos, tehát, mondd meg nekem, milyen teremtmények hozhatnak örömet kivétel nélkül mindenkinek?

- Erre nehéz válaszolni. Van, akinek egy jó kocsi, másokat az autók nem érdekelnak. Vannak, akik szeretik a húst, mások egyáltalán nem fogyasztják. Még szólásunk is van erről: „ízlesek és pofonok különböznek!" Aligha lehet olyan tárgyat találni, amely kivétel nélkül mindenkinek tetszene.

- Azért mégis lehet! Például a levegő, a víz, a virágok...

- Hát igen, de ez már meg van teremtve s itt az együttes teremtésről van szó.

- Igen, a levegő, a víz, a növényzet már meg van teremtve. Azért, mégis szoktak különbözni. Az ember képes előidézni, hogy a levegő telítődjék porral, égési termékekkel, halálos gázokkal s ugyanez az ember fel tudja azt tölteni éterekkel, illatokkal, virágporral. Még a víz is különbözni szokott. Lehet, például, olyan vizet fogyasztani, amelynek klór szaga, íze van, de lehet inni élő vizet is. A növények sokasága között is lehet rendetlenséget létrehozni, szemetelni, de lehet nem mindennapi szépségű élő képeket is alkotni a növényekből, amelyek gyönyörködtetik a szemet és vonzanak magukhoz. Erről van szó a „Teremtés" könyvben.

- Ha a „Teremtés" könyv, ahogy maga mondja, jelentőségteljes, akkor a társadalom életét meg kell változtatnia, vagy valahogy hatnia rá, nem?

- Igen, ilyen a törvény. Az új gondolat feltétlenül a társadalom életének új képében testesül meg.

- De mikor fog ez megtörténni? Már két év is elmúltott megjelenése óta.

- Pontosabban mondva, nem már, hanem csak. S ezen aránylag rövid időn belül sok mindent megteremtett már. Te magad is mondtad, hogy sokan máris próbálkoznak kiépíteni életük új képét. Sőt, még fejlesztési programokat

is készítenek már.

- Igen, mondtam. Ezek a megnyilvánulások ténylegesen is léteznek.

- Na, látod! A keresztény ideológia látható megnyilvánulásához háromszáz év kellett, s lám, itt elég volt csupán kettő. Anasztázia gondolatai sok-sok nép életének reális képében fognak megtestesülni, s egyetlen, általános együttes teremtői fellángolásba fogják egyesíteni törekvéseiket.

Anasztázia a térbe egy új gondolatot lövellt ki, s ez a gondolat egy kozmikus méretű esemény. Következésképpen ennek megfelelő értékelést kap a könyv is, amelyben e gondolatok először jelentek meg.

- Ez azt jelenti, hogy én is a jelentős írók egyike leszek?

- Te nem a jelentős írók egyike leszel... Te a legjelentősebb leszel, Vlagyimir! Az unokám az ő kedvese számára más szerepre, mint főszerep még gondolni sem gondol.

- Nincs ez azért egészen így! Az „Argumeti i fakti” (**Érvek és tények**) című népszerű folyóiratban közölték a könyvek népszerűségi listáját. E lista a „Család Könyvét” Oroszországban a második helyen említette.

- Idővel temérdek ember fogja tudatosítani az általad írott könyvek jelentőségét. S akkor majd e könyveknek még az első hely is egyszerűen kevés lesz. Csupán hat év telt el azóta, hogy megírtad ez első könyvedet, senki sem ismert, de most már nem csak ismert vagy. Hallottam, hogy megkaptad a Nemzeti Akadémikus címet és erről egy diplomát is átnyújtottak neked.

- Igen. De ez a cím nem egy hagyományos akadémikusi cím, hanem társadalmi.

- Hát éppen ez az, társadalmi! Becsüld meg ezt a címet, mert több a hagyományosnál! A nép szava! Azoké, akik megértették annak a jelentőségét, ami a könyvekben van, vele együtt meghatározták a te jelentőségedet is. Ok voltaképpen megértették Anasztázia gondolatait, s a megfelelő

módon értékelték azokat. Nem akármilyen emberek tették ezt. Ok majd képesek lesznek arra is, hogy megtestesítsék, megértsék és materializálják Anasztázia gondolatait. így lesz! Csak ne válj gőgössé, bírd kivárni büszkeség nélkül!

- Majd igyekszem. El fogom még egyszer olvasni mindazt, amit Anasztázia mondott. Nem fogok olvasni detektívregényeket, természetesen akármilyen szépirodalmat sem. Az ilyenekben ténylegesen nincs is semmilyen különleges gondolat. Amúgy is csak múlatják az időt. Van azonban egy kérdés, mely nem teljesen világos számomra. Eldönteni azt, hogy az adott könyv jelentős-e vagy sem, csak azután lehet, hogy azt az ember elolvassa. Hatalmas mennyiségű könyv íródott. Ha az ember elmegy a könyvtárba, látja, hogy a polcokon több tízezer könyv áll. Soknak sokat ígérő címe van. Sőt, olyan is akad, mint „Beszélgetések Istennel”, „Az Igazság feltárása”, „Az Élet minden Titka”. Az ember csak olvas, olvas, de voltaképpen nincs bennük semmilyen új gondolat. A több tízezer könyv között, lehet, van egy értékes, de annak a valószínűsége, hogy az ember rá is bukkanjon, egy a tízezerhez. Mi legyen hát?

- Hiszen mondom neked, nem?! Mielőtt hozzáfognál olvasni, nézd meg a bolygó életét, válaszd ki az adott nép életéből a számodra tetsző helyzeteket és olvasd a könyvét, gondolkozz!

- De ha semmi sem tetszik meg? Minden nép hasonló dolgokkal nyúglódik. Persze, különbözőségek, éppen vannak, de úgy általában... A környezetvédelem, például, az egész Földön egyre romlik...

- Hát, ha semmi sincs, ami megtetszene, akkor gondolkozz, hogyan lehetne jobbá tenni az életet. Ha rájössz, akkor majd te magad írsz róla könyvet.

- Én magam? Anélkül, hogy olvasnék valamit?

- Miért zavarod magad össze, Vlagyimir? Te mondd, hogy nem tudsz értékes könyveket találni, nem!? A hivalkodó címek mögött csak szavak tömkelege áll,

minden értelem, új gondolat nélkül. Ugyanakkor mégis kételkedsz, s azt gondolod, hogy az ember nem lehet okos, ha el nem olvas valamilyen esztelenséget. De azért még elárulom neked, hogy minden ember már születésétől fogva a legfontosabb könyvet igyekszik olvasni. Nyelvezete eltér a kinyomtatott betűktől, emlékezz vissza: „E nyelvnek illatai vannak, színei...”

- Megértettem.
- Hát ezt olvasd és gondolkozz!

